

Den ny statsministerfrue om Anker

Kilde: *Billed-Bladet* 1972.

Den ny statsministerfrue:

Hvad skal jeg dog gøre ved ham?

Nu må Anker da ha' en ny overfrakke. Det var en af de første ting, Ingrid Jørgensen tænkte på, da hendes mand blev statsminister. Her fortæller hun, hvordan hun synes, Anker Jørgensen er, og det er ikke bare søde ord.

- Anker har nogle grimme vaner, vi skal have ham vænnet af med, siger den ny statsministerfrue. Bl.a. kan han ikke længere være bekendt at tage sine sko af, når han er til selskab...

- Jeg vil håbe, det bliver godt vejr, når Anker nu i morgen skal til dronningen, sagde fru Ingrid Jørgensen, aftenen inden hendes mand blev statsminister, for ellers bliver han nødt til at komme i sin gamle overfrakke.

- Han fik sådan en nydelig frakke her i vinter, men den har han glemt i et tog et eller andet sted. Han er forfærdelig med sådan noget. Det er den tredje overfrakke, han har smidt væk inden for det sidste par år, og man kan jo ikke blive ved med bare at købe.

Han har heller ingen pæne trøjer mere. Dem glemmer han på møder og sådanne steder. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved ham. Da han sidste gang skulle til England under havnestrejken, glemte han sit pas.

Landets ny statsministerfrue er lige så forelsket i sin mand i dag som dengang for 24 år siden, da han kom over gulvet i K.B. Hallen og spurgte, om "hun ville danse den næste." Men derfor kan man jo godt drille ham lidt. F.eks. er det da irriterende, synes hun, at han altid skal tage sine sko af.

- Anker tager skoene af alle vegne. På restauranter, til møder, i selskaber - og selvfølgelig herhjemme. Da han kom hjem fra et kursus i Amerika, havde han elastik-snorrebånd i alle sine sko, og da de var blevet brugt op, ville han have syet en fast elastik inden i snøreskoene, så de var nemme for ham at få af og på.

Jeg ved ikke, hvad det er for en vane, men jeg tror da, han bliver nødt til at lægge den af nu. Sådan noget gjorde Krag da aldrig.

Til gengæld vil jeg nok sige, at min mand har pænere flipper, end så mange andre kendte politikere har. Det bryder Anker sig ikke om. Han kan bedst lide, hvis både skjorten og slipset sidder rigtigt.

Skægget

- Det er næsten altid mig, der køber hans skjorter, men hvis de ikke er hvide eller lyseblå eller måske mellemlå, vil han ikke gå med dem. Engang snød jeg og købte en orangefarvet, men tak! Den har hængt i skabet lige siden.

- Jeg vil ikke sige, Anker er forfængelig, men en snert har han nu. F.eks. kan han ikke gå forbi et spejl, uden han lige skal se, om håret nu sidder rigtigt. Han har en bestemt lille krølle foran, som han ustandselig retter på. Det er meget vigtigt for ham, at *den* sidder ordentligt.

Jeg ved ikke, om De synes, det klæder min mand med skæg, men det bliver altså heller ikke anderledes. Sidste sommer begyndte han at kikke lidt nærmere på alle, der havde skæg, og så fandt han ud af, at nu ville han også prøve. Da vi kom hjem fra sommerferie, og Anker skulle til at begynde at arbejde igen, tror jeg egentlig nok, han ville have taget det af, men da folk så begyndte at fortælle ham, hvor »forfærdeligt det så ud«, skulle det pludselig blive siddende. Han kan være meget stædig.

Hjemme i lejligheden på Borgbjergvej er det nu fru Jørgensen, der bestemmer mest. Det er hende, der sørger for, at en stol bliver skiftet ud, hvis den er blevet alt for slidt. Det er hende, der flytter om på lamperne, hende der sørger for aftaler med børnene, og som regel, hende, der bestemmer, om der skal en flaske på bordet.

- Vi har et par kludestole i dagligstuen, siger Ingrid Jørgensen, som Anker »fandeme ikke ville have inden for sine døre, fordi de blev brugt under Verdensbank-kongressen.«

- Men sådan noget synes jeg er fjollet. Herregud, stolene var billige og faktisk så gode som nye. Nu er han for resten også udmærket tilfreds med dem.

Marienburg

Statsministerfamilien har også farvefjernsyn, men det skal man, ligesom, den sidste Spanien-rejse, helst ikke snakke for meget om.

- Sådan af hensyn til Ankers arbejdskammerater, siger fru Jørgensen.

Så vil hun hellere fortælle lidt om den gårdfest, hele boligkareen havde i sommer, hvor man betalte lidt rigeligt for en håndbajer, så der kunne komme nogle penge i kassen til det fritidshus, ungdommen i kvarteret så gerne ville have.

Den ny statsministerfrue vil helst blive boende i fire- og et halvt-værelses lejligheden i Sydhavnen. Her kender hun forretningerne og naboerne, her har Lars sin skole, og så er der jo endelig kun syv minutter til Christiansborg.

- Den dag, Krag meddelte, at han ville gå af, og at det nok blev Anker, der skulle efterfølge ham, skete der så frygtelig mange ting, siger Ingrid Jørgensen, men alligevel nåede manden hjem i 10 minutter mellem alle møderne.

- Sådan noget kan han jo slet ikke, hvis vi boede uden for byen, og derfor er det også altid mig, der har holdt på, at vi ikke skulle have hus.

Jeg vil heller ikke bryde mig om at flytte ind på Marienburg. Det er et dejligt sted, men det er alt for stort og fint til os. Jeg kan bedst lide, at man sådan selv kan gå ned med skraldespanden og måske få en sludder med dem i opgangen.

Når man har boet i dette miljø i 10 år, kommer man til at holde af det. I øvrigt har jeg kun været på Marienburg én gang. Det var til partiets kongres for en måneds tid siden, og da sagde jeg for resten til Ivar Nørgaard, at det nok blev sidste gang, jeg kom her.

- Jeg har altid været nervøs for det fine, det højtidelige. Jeg vil helst være, som jeg er. Før Anker blev statsminister, tog jeg altid bare et tørklæde om hovedet, hvis jeg syntes, mit hår var blevet lidt for fedtet til at gå i byen med, men det ved jeg ikke, om man kan mere. Alting er jo lidt anderledes nu.

Hvis Ingrid Jørgensen skulle have rådet sin mand, ville hun have sagt, at han ikke skulle sige ja til statsministerjobbet, men hun lod ham selv bestemme. Og mens han så traf sin beslutning, tog hun hjem for at give Lars lidt mad, da han kom fra skole, og så i øvrigt få ryddet det værste op efter Peter:

- Kender De det, når unge mennesker kommer med deres slemt beskidte træsko på lyst linoleum...

Agurker

- Det har aldrig ligget til Anker at have ambitioner, siger Ingrid Jørgensen.

- Men dette her var alligevel så helt specielt, en slags ære, eller hvad skal man sige. Jeg tror også, han er glad for det nu. Også for partiets skyld.

Kun håber jeg bare, han har helbred til det. Ikke fordi han er syg, slet ikke, men man har jo erfaring for, at mange statsministre bukkes under, fordi presset bliver for stort.

Heldigvis har Anker en god fysik og en fantastisk evne til altid at kunne slappe af, når der er den mindste mulighed for det. Når han siger: »Jeg går lige ind og sover 20 minutter«, ja, så sover han i 20 minutter og er bagefter frisk og veloplagt.

Måske skal vi have ham lidt ned i vægt, men det er nu mest, fordi han er forfængelig. Han synes, 78 kilo er for meget, når man ikke er højere end 1,70 meter.

Anker har altid passet på sin vægt, og når han er hjemme, spiser han så meget grønt som muligt. Store stykker agurker hører til hans hofret, og når han en nat har ligget og læst aviser, kan han godt finde på at gå ud og spejle sig to æg med et par tomatskiver og agurk.

Aviser er hans store last, og derfor har jeg også nu sagt til ham, at han somme tider bliver nødt til at sove alene. Jeg kan nemlig ikke falde i søvn, når han skramler og rasler i flere timer.

Morgenavisen henter han i entreen ved fem-halvseks-tiden, og så læser han en times tid, inden han igen lægger sig til at sove til kl. syv.

Vi får kun Aktuelt om morgenen, men om aftenen har han altid hele stakken med hjem. Det tager ham som regel nogle timer at gennemtrave alle aviserne, men læses skal de, ligegyldigt hvor sent det er.

Hvis han en enkelt gang ikke når at komme igennem dem alle, har vi det system, at de, der ligger på gulvet, er læst, mens jeg ikke må smide dem væk, der ligger på bordene. De skal lægges i specielle bunker efter hans eget hjemmelavede system.

Staffeliet

Anker har altid holdt meget af at læse, hovedsagelig faglitteratur, men han er faktisk længe om at få en bog færdig. Dels læser han ikke særlig hurtigt, dels understreger han altid alting i bøgerne.

- Så er det noget andet, når han skal skrive sange. Det ordner han som regel én, to, tre, vupti - ligegyldigt hvor travlt han har. Da hans mor sidste år fyldte 80, havde Anker forfærdelig meget om ørerne, men alligevel fik han lavet en sang på 22 vers.

Det tog ham et par nætter, men så havde han også lavet små sjove tegninger mellem versene. Han er mesterlig til at tegne, men har desværre aldrig tid til det. For nogle år siden købte han et staffeli, fordi »nu skulle det være«, men det er ikke blevet til meget andet end snakken.

Min mand har også altid skrevet dagbog, men de sidste dage har det nok været lidt svært for ham at få den ajourført. Så skriver han lidt på en seddel i stedet for. Anker går altid rundt med sedler i lommen, og vågner han midt om natten, kan han udmærket finde på lige at kradse to ord ned i buldrende mørke. »Ellers glemmer jeg det igen«, siger han.

Da jeg fik børnene og lå på hospitalet, var han også meget sød til at skrive til mig. Når han havde besøgt mig om aftenen, gik han tit hjem og skrev et lille brev, som jeg så fik næste morgen. De breve har jeg gemt endnu.

Børnene

Anker Jørgensen og fru Ingse »det kalder han mig altid« har fire børn:

Kirsten på 26, der er gift med en typograf og har to børn, Morten på fem år og Rikke på 1,5 år, Peter på 22, der er på Den rejsende Højskole på Fanø, Mette, 21, der er keramikerelev på Kunsthåndværkerskolen og »bor sammen med en bibliotekar« og den lille efternøler Lars på 11, der går i 5. klasse på Baunehøjskolen og bedst kan lide regning og geografi og så i øvrigt ellers »sgu da er ligeglad med, at min far er blevet statsminister«.

- Vi er alle sammen blevet opdraget mægtig frit, siger Mette, der er taget et smut hjem for at se, hvordan mor dog tager alt dette her.

- Jeg tror nok, min far engang virkelig *studerede* bøger om børneopdragelse, men i hvert fald er hans ideal, at børn skal gøre, hvad de har lyst til.

Jeg er aldrig blevet slået af mine forældre, og den eneste straf, jeg overhovedet husker fra min barndom, var dengang far sendte mig ud på toilettet en time, fordi jeg ikke ville spise mine kartofler.

Der skal meget til, før far bliver hidsig, men hvis Lars f.eks. bliver ved med at hoppe op og ned ad ham, når han kommer træt hjem, kan han godt blive bestemt.

Lars er selvfølgelig også blevet lidt mere forkælet end vi andre, og når han i de her dage farer rundt og siger frække ord til min mor, er det kun, fordi han vil vise sig over for journalisterne og pressefotograferne. Normalt render han heller ikke rundt med en fiskestang her inde i stuen ...

Ingrid og Anker Jørgensen mødte hinanden en forårsaften 1948. Ingrid, der er fra Djursland, arbejdede dengang som barneplejerske i København, og Anker Jørgensen var lagerarbejder og tillidsmand på FDB. Begge var 26 år, de mødtes til et politisk møde i K. B. Hallen.

Ballet

- Jeg var ikke så forfærdelig politisk interesseret, siger Ingrid Jørgensen.

- Men Hedtoft var hovedtaler, og ham kunne jeg godt lide. Efter mødet var der bal, og så kom Anker over og spurgte, om vi skulle danse den næste. Jeg syntes, han var en flink fyr, men kærlighed ved første blik var det nu ikke. Da vi gik hjem, spurgte han, om han måtte ringe til mig, og jeg sagde ja.

Det varede otte dage, før han ringede. Han skulle til en eller anden fest og manglede vist en pige. Herefter begyndte vi at komme sammen.

Jeg ved ikke, om man kan sige, Anker *friede* til mig, men da vi nærmede os november, sagde han: »Jeg synes ærlig talt, at vi lige så godt kan gifte os.«

Nu var der bare det, at Anker ville vies borgerligt, mens mine forældre ønskede kirkebryllup, men efter lidt palaver frem og tilbage blev det Anker, der måtte gi' sig.

Vi blev gift i Maria Magdalene Kirke på Djursland en fredag, men var tilbage i København om søndagen.

»Så har du jo også været på bryllupsrejse« sagde min mand.

Når Ingrid Jørgensen taler om ballet i K. B. Hallen, smiler hun.

- Anker har altid været én god danser, siger hun.

- Men i gamle dage nynnede han også så dejligt med, når vi dansede. Det gør han ikke mere. Nu skal vi altid snakke om både det ene og det andet. Sssh, Anker, sagde jeg engang, men så så han smilende på mig og sagde: »Jamen Ingse, måske får jeg ikke tid til at snakke med dig hverken i morgen eller i overmorgen...«